Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 6. Warszawa, dnia 29 lutego 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 11 — 15.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 6 — 12.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 39 — 43.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

23.

OKÓLNIK Nr. 11 *)

z dnia 21 lutego 1936 r.

o korzystaniu z biletów bezpłatnej jazdy koleją.

(Nr. GB. 16-6-5).

Do

P. P. Wojewodów.

Każdy Urząd Wojewódzki otrzymuje corocznie z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych poza jednym biletem imiennym, z którego korzysta Wojewoda, jeszcze 4 bezimienne bilety kolejowe, z tych jeden wystawiony na „urzędnika Wydziału Społeczno-Politycznego", jeden na „urzędnika Wydziału Wojskowego", a dwa pozostałe na „urzędnika (danego) Urzędu Wojewódzkiego".

W związku z wydanemi przez Ministerstwo nakazami oszczędnościowemi, w szczególności zaś ze względu na szczupłość rozporządzalnego kredytu na podróże służbowe proszę Panów o zarządzenie, by wymienione bilety (bezimienne) wykorzystywano przy podróżach służbowych w jak najszerszej mierze, z tem oczywiście zastrzeżeniem, że urzędnik, korzystający z takiego biletu, nie otrzymuje już zwrotu ceny biletu kolejowego, przewidzianego w przepisach o podróżach służbowych.

Pan Wojewoda we własnym zakresie działania zorganizuje właściwe korzystanie z biletów, w ramach następujących zasad:

1. Z biletów bezimiennych korzystają urzędnicy wyłącznie tylko przy wyjazdach służbowych i wydawanie tych biletów dla innych celów jest wzbronione.
2. Bilety bezimienne przeznaczone są dla tych urzędników administracji ogólnej, których podróże służbowe opłacane są z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Inni urzędnicy administracji ogólnej mogą korzystać z biletów tylko wtedy, gdy bilet jest wolny i nie przewiduje się bliskiego wyjazdu urzędników, o których mowa w ustępie poprzednim.
3. Wszystkie bilety bezimienne przechowuje i kontrolę zużytkowania biletów prowadzi wyznaczony w tym celu urzędnik Wydziału Ogólnego.
4. Urzędnik mający odbyć podróż służbową z użyciem kolei, obowiązany jest zwrócić się do urzędnika, przechowującego bilety kolejowe, o wydanie biletu, a w razie gdy wszystkie bilety są zajęte, otrzymuje następujące zaświadczenie, podpisane przez tegoż urzędnika (ewent. innego, upoważnionego w tym celu przez Pana Wojewodę):

   „Stwierdzam, że w dniu . . . . . Panu N. N. (imię i nazwisko) nie mógł być wydany bezpłatny bilet kolejowy z braku wolnych biletów".

   Zaświadczenia takie winny być dołączane do rachunków w celu usprawiedliwienia wydatku, poniesionego przez rachunkodawcę na bilet kolejowy.
5. W przypadku, gdy otrzymany bilet jest niższej klasy od tej, jaka przysługuje na podstawie przepisów o podróżach służbowych zainteresowanemu urzędnikowi służy oczywiście prawo dokupienia w kasie kolejowej za odpowiednią dopłatą dodatkowego biletu i wykazania tego wydatku w przedstawionym do zlikwidowania rachunku kosztów podróży.
6. W razie równoczesnego wyjazdu kilku urzędników, bilety bezimienne, opiewające na „urzędnika Urzędu Wojewódzkiego" wydawać należy według następującej kolejności:
   a) Inspektorom,
   b) urzędnikom Oddziału Aprowizacyjnego,
   c) pozostałym urzędnikom.

Okólnik niniejszy uchyla pisma z 24.III. 1932 r. Nr. GB. 16/6, 14 VI.1932 r. Nr. GB. 16/6/2 i 19.II.1934 r. Nr. GB. 16/6/3.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

*) Jednolity tekst poprzednich zarządzeń wraz z uzupełnieniem.

24.

OKÓLNIK Nr. 12

z dnia 20 lutego 1936 r.

o formie korespondencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z Komendantem Głównym i Komendą Główną Policji Państwowej. (Uzupełnienie § 161 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych).

(Nr. GL. 64-8-17).

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów i Urzędników referujących w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Zdarzają się przypadki, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i poszczególne jego komórki organizacyjne w korespondencji do Komendy Głównej P. P. używają formy niewłaściwej np.: „Ministerstwo poleca, zarządza" i t. p.

W związku z tem zarządzam zmianę § 161 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w ten sposób, iż zdanie ostatnie ustępu 2 tegoż § 161 skreśla się, a wzamian wstawia się postanowienie następujące:

„Polecenia Komendantowi Głównemu P. P. i Komendzie Głównej P. P. może wydawać jedynie Minister Spraw Wewnętrznych względnie zastępujący go Podsekretarz Stanu. Ministerstwo jako takie w korespondencji, kierowanej do Komendy Głównej P. P., używa formy analogicznej jak w stosunku do innych urzędów centralnych. Organizację Komendy Głównej P. P. określa zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 5.I.1936 r. (Monitor Polski Nr. 9. poz. 15)“.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

Otrzymują nadto:
Komenda Główna P. P.,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

25.

OKÓLNIK Nr. 13

z dnia 27 lutego 1936 r.

o używaniu określenia „ukraiński“.

(Nr. PN. 4-2-1-36).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Coraz częściej zachodzą nieporozumienia i wątpliwości czy określenie „ruski—rusiński“, użyte w art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 724) odnosi się również do tej części ludności, która określa swój język i narodowość jako ukraińską. Ponieważ warunki życiowe przyczyniły się do zróżniczkowania obu określeń, które na pewnych terenach są u ludności powszechnie w użyciu, wyjaśniam co następuje:

Oba wyrażenia zarówno „ruski“ jak i „ukraiński“ odnoszą się faktycznie do ludności, posługującej się tym samym językiem. Z tego powodu nie może ulegać wątpliwości, że cytowana ustawa dotyczy narówni obu odłamów ludności bez względu na to, czy ludność ta nazywa swój język „ruskim“ czy „ukraińskim“, gdyż używanie określenia narodowościowego pozostawione jest samej ludności. Używanie przeto na określenie narodowości lub języka nazwy „ukraiński“ nie jest sprzeczne z duchem cytowanej ustawy i nie powinno dawać podstawy do stosowania jakichkolwiek utrudnień lub ograniczeń. Określenie to może więc być używane narówni z wyrażeniem „ruski“.

Proszę P. P. Wojewodów o podanie niniejszych wyjaśnień podległym władzom i organom administracji ogólnej oraz samorządu terytorjalnego do wiadomości i ścisłego przestrzegania.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

26.

OKÓLNIK Nr. 14

z dnia 27 lutego 1936 r.

Przepisy o przechowywaniu akt w urzędach wojewódzkich i starostwach.

(GL. 8-3-41)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

I. W wykonaniu § 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej (Monitor Polski Nr. 2, poz. 3 z 1932 r.) podaję do wiadomości i stosowania „Przepisy tymczasowe o przechowywaniu akt w urzędach wojewódzkich i starostwach“.

Przepisy te noszą miano „tymczasowych“ ze względu na zastosowanie ich narazie tylko w resorcie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych aż do czasu ostatecznego uzgodnienia ich — w szczególności o ile idzie o postanowienia § 7 — z zainteresowanemi Ministerstwami, których czynności są zespolone we władzach administracji ogólnej, a do których równocześnie zwracam się w tej sprawie.

II. Przechodząc do poszczególnych postanowień „Przepisów“, wyjaśniam, co następuje:

Do § 1 ust. 4.

W sprawie ewentualnego tworzenia wspólnych składnic należy wejść w porozumienie z zainteresowanemi urzędami i ustalić z niemi bliższe w tym względzie warunki. Dla informacji nadmieniam, iż np. Ministerstwo Opieki Społecznej zwróciło się już do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z propozycją, aby Inspektorzy Pracy mogli korzystać ze składnic władz administracji ogólnej.

Do § 5.

Bliższe ustalenie okresów przechowywania akt — poza podanemi w § 3 „Przepisów“ z dnia 21 grudnia 1931 r. nastąpi później po poczynieniu w tym względzie obserwacyj praktycznych. Do tego czasu zaś upoważniam P. P. Wojewodów na podstawie ust. 2 § 3 cytowanych „Przepisów” do określenia tych terminów w zależności od warunków miejscowych, zarówno dla urzędów wojewódzkich, jak i starostw.

Do § 6 ust. 2.

Pierwotne brzmienie tego ustępu nakładało na referentów kategoryczny obowiązek oznaczania (w chwili ostatecznego załatwienia sprawy), do jakiej kategorji dany akt należy zaliczyć, z podaniem przy kategorji B czasu jego przechowania.

Ponieważ postanowienie to nasuwało zastrzeżenia ze strony niektórych P. P. Wojewodów, przeto narazie zmodyfikowano to postanowienie w sposób ujęty w dołączonych „przepisach“.

Niemniej jednak nie uważam tej sprawy za ostatecznie przesądzoną i dlatego upoważniam Panów Wojewodów do indywidualnego normowania tej sprawy. W swoim czasie należy nadesłać Ministerstwu sprawozdania i wnioski na podstawie poczynionych w tym względzie obserwacyj.

Do § 9.

W związku z czynnościami, przewidzianemi w tym paragrafie, jest rzeczą niezbędną, aby osoby, prowadzące składnice akt. posiadały odpowiednie przygotowanie z zakresu prowadzenia spraw archiwalnych. O ile zaś go nie mają, należy je poddać odpowiedniemu przeszkoleniu, korzystając w tym względzie w razie potrzeby z rad i wskazówek organów służby archiwalnej Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Do § 11.

Koszta przekazywania akt z działu spraw wewnętrznych do archiwum będą pokrywane z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do § 12.

Kwoty uzyskane ze sprzedaży akt, należy wpłacać do właściwej kasy Urzędu Skarbowego i zaliczać na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (§ 6 budżetu).

III. Upoważniam P. P. Wojewodów do wydawania dla podległych urzędów zarządzeń wykonawczych do załaczonych „Przepisów", uzgadniając je w razie potrzeby z innemi zainteresowanemi władzami,

Czuwanie nad stosowaniem załączonych przepisów zechcą P. P. Wojewodowie zlecić w obrębie urzędów wojewódzkich P. P. Wicewojewodom, zaś w starostwach P. P. Starostom. Na wniosek starosty obowiązek ten może Pan Wojewoda również przekazać właściwemu wicestaroście.

Wreszcie zechcą P. P. Wojewodowie wydać potrzebne zarządzenia, aby przepisy te weszły w życie najpóźniej z dniem 1 kwietnia 1936 r.

W końcu zwracam jeszcze uwagę na potrzebę szczególnie ostrożnego postępowania przy wydzielaniu i brakowaniu akt pochodzących z pierwszych lat państwowości polskiej ze względu na ich znaczenie dla historji organizowania się Państwa i jego administracji.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

Przepisy tymczasowe o przechowywaniu akt w urzędach wojewódzkich i starostwach.

§ 1.

Składnica akt.

(1) Akta spraw zakończonych, niepotrzebne do pracy bieżącej, przechowuje się w składnicy akt urzędu wojewódzkiego (starostwa).

(2) Składnica obejmuje akta jawne i poufne; akta tajne przechowuje się pod specjalnem zabezpieczeniem w myśl obowiązujących w tym względzie przepisów. Wicewojewoda (Starosta) może zarządzić przechowywanie akt poufnych razem z tajnemi, poza składnicą akt.

(3) Składnica akt jest wspólną dla całego urzędu i stanowi część składową kancelarji; wyjątki w wypadkach istotnej konieczności ustala Wicewojewoda (Starosta).

(4) W razie potrzeby, uzasadnionej miejscowemi warunkami, składnica akt może być wspólna dla kilku urzędów.

§ 2.

Przechowywanie akt potrzebnych do pracy bieżącej w komórkach organizacyjnych.

(1) W poszczególnych komórkach organizacyjnych urzędu przechowuje się akta tak długo, dopóki są potrzebne do pracy bieżącej, poczem przekazuje się je do składnicy akt.

(2) Zarządzenia, dotyczące terminów i trybu oddawania akt do składnicy, wydaje Wicewojewoda (Starosta), który czuwa nad tem, ażeby akta nie były bez potrzeby zatrzymywane w poszczególnych komórkach organizacyjnych.

(3) Przed oddaniem do składnicy należy akta uporządkować według zasad tego systemu kancelaryjnego, który obowiązuje w chwili ostatecznego załatwienia poszczególnych spraw.

§ 3.

Urządzenie składnicy akt.

(1) Składnica akt powinna być urządzona w osobnem pomieszczeniu, suchem, widnem i należycie zabezpieczona od ognia i włamania oraz zaopatrzona w dostateczną ilość półek (szaf), oznaczonych kolejną numeracją oraz napisami orjentacyjnemi.

(2) Akta układa się systematycznie w porządku wykazu akt, a w nim chronologicznie.

§ 4.

Prowadzenie składnicy akt.

(1) Do prowadzenia ewidencji akt w składnicy służą:

a) egzemplarze wykazu akt, na których notuje się daty przyjęcia poszczególnych kategoryj akt do składnicy, okresy czasu, jakie obejmują oraz dalsze dyspozycje temi aktami,
b) spisy akt (wzór Nr. 1), używane przy wszelkiego rodzaju postępowaniu z aktami wydzielonemi ze składnicy (§ 9),
c) karty wypożyczenia (wzór Nr. 2), używane przy wypożyczaniu akt.

(2) Na wypożyczenie akt innemu urzędowi zezwala Wicewojewoda (Starosta).

§ 5.

Czasokres przechowywania akt w urzędzie.

Minimalne i maksymalne okresy przechowywanie w urzędzie akt załatwionych ustala w zasadzie § 3 przepisów z 21 grudnia 1931 r.

(Monitor Polski Nr. 2 z 1932 roku). Bliższe ustalenie tych okresów będzie przedmiotem osobnego zarządzenia.

§ 6.

Podział akt na kategorje.

(1) Ze względu na przewidziane w § 4 i 10 przepisów z 21 grudnia 1931 r. niszczenie akt — dzielą się akta na dwie kategorje:

1) kategorja A—akta o znaczeniu trwałem;

2) kategorja B — akta o znaczeniu czasowem (przeznaczone do zniszczenia).

(2) Ostateczne zaliczenie akt do jednej lub drugiej kategorji odbywa się w składnicy, przy wydzielaniu akt ze składnicy (§ 9). Dla ułatwienia tych czynności jest wskazane, ażeby urzędnicy referujący już w toku normalnych czynności urzędowych w miarę możności zamieszczali na poszczególnych aktach odpowiednie adnotacje, dla zwrócenia uwagi na przyszłość, iż dany akt ich zdaniem kwalifikuje się do kategorji A. Bliższe zarządzenia w tym względzie wydaje urzędnikom referującym Wicewojewoda (Starosta).

§ 7.

Akta kategorji A.

(1) Do kategorji A należą akta, posiadające trwałe znaczenie dla interesu i historji Państwa jako też administracji publicznej, dla praw obywateli oraz dla badań naukowych oraz dowody i dokumenty wymienione w § 2 przepisów z 21 grudnia 1931 r.

W szczególności do akt kategorji A należą:

1) materjały związane z wydawaniem przepisów natury ogólnej (projekty i materjały do ustaw, rozporządzeń, ważniejszych okólników, instrukcyj, statutów, regulaminów i t. p.);

2) akta w sprawach dotyczących organizacji i zakresu działania władz, urzędów i organów rządowych i samorządowych oraz instytucyj nadzorowanych, jak również dotyczące trybu załatwiania spraw w tych urzędach;

3) sprawozdania okresowe i sprawozdania organów kontrolujących;

4) protokóły ważniejszych zjazdów konferencyj, posiedzeń, zebrań perjodycznych, komisyj i t. p.;

5) protokóły zdawczo-odbiorcze;

6) tablice, wykazy, zestawienia, wykresy, raporty i t. p. statystyczne i sprawozdawcze;

7) rejestry, wykazy ewindecyjne, księgi z wyjątkiem rachunkowych i kasowych, dzienniki, skorowidze i t. p.;

8) wydawnictwa urzędowe (najwyżej w 10 egzemplarzach);

9) akta spraw dyscyplinarnych, ważniejszych dochodzeń i rozpraw administracyjnych oraz sądowo-administracyjnych (za wyjątkiem administracyjno-karnych);

10) akta osobowe wszystkich funkcjonarjuszów (z wyjątkiem doniesień o chorobach, próśb i dekretów urlopowych, delegacyj, podań o zaliczki na płacę, nieuwzględnionych podań o posady, o ile nie zawierają oryginalnych lub należycie uwierzytelnionych dokumentów osobistych i t. p.);

11) akta w sprawach przyznania emerytur i rent oraz zaopatrzeń wdowich i sierocych;

12) budżety oraz akta natury ogólnej w sprawie ich wykonania i w sprawie kredytów dodatkowych;

13) akta, dotyczące nabywania, zbywania, obciążania, dzierżawy, likwidacji i t. d. mienia państwowego i komunalnego;

14) akta, dotyczące stosunków prywatnoprawnych pomiędzy Skarbem Państwa lub związkami samorządowemi z jednej, a osobami prywatnemi z drugiej strony;

15) akta ogólnego znaczenia, dotyczące inwestycyj gospodarczych i budowlanych, podejmowanych i subwencjowanych przez władze rządowe i samorządowe;

16) akta, których treścią jest nadawanie i pozbawianie wszelkiego rodzaju uprawnień zarówno obywateli jak i cudzoziemców oraz osób prawnych krajowych i obcych;

17) akta natury ogólnej, dotyczące wymiaru i poboru ciężarów materjalnych i danin publicznych, nakładanych na obywateli;

18) akta w sprawach wywłaszczeń;

19) akta podziału administracyjno-terytorjalnego Państwa oraz zmiany i ustalania granic i nazw jednostek terytorjalnych;

20) akta spraw legalizacji, organizacji i działalności związków i stowarzyszeń;

21) materjały dotyczące historji i rozwoju ruchu politycznego, narodowościowego, wyznaniowego, społecznego, zawodowego, kulturalnego, wywrotowego i t. p.;

22) akta ilustrujące miejscowe obyczaje i zwyczaje;

23) akta w sprawach świątyń, klasztorów, majątku kościelnego i cmentarzy wszystkich wyznań;

24) akta stanu cywilnego;

25) mapy, plany, szkice, projekty, studja, pomiary i operaty techniczne;

26) akta ogólnego znaczenia w sprawach katastrof i klęsk żywiołowych;

27) akta w sprawach fundacyj, zapisów, darowizn i stypendjów;

28) dokumenty osobiste stron, wyłączone z akt kategorji B, przeznaczonych do zniszczenia;

29) akta, związane z prowadzeniem składnicy akt;

30) akta w sprawie herbów, odznak i pieczęci urzędowych samorządu terytorjalnego;

31) akta, dotyczące rozbudowy miast i popierania budownictwa mieszkaniowego.

(2) Wicewojewoda może powyższy zakres akt kategorji A rozszerzyć, kierując się ogólnemi kryterjami zawartemi w § 2 przepisów z 21 grudnia 1931 r.

(3) Akta kategorji A po wydzieleniu ze składnicy przekazuje się do archiwum państwowego na dalsze trwałe przechowywanie.

§ 8.

Akta kategorji B.

(1) Do kategorji B o znaczeniu czasowem, należą te wszystkie akta, których nie zaliczono do kategorji A.

(2) Akta kategorji B dzielą się na grupy w zależności od czasu ich przechowywania (§ 3 przepisów z 21 grudnia 1931 r.).

(3) O zaliczeniu akt kategorji B do jednej z grup decyduje w urzędzie wojewódzkim naczelnik wydziału właściwego do ostatecznego załatwienia danej sprawy, a w starostwie wicestarosta. Po wydzieleniu tych akt ze składnicy ulegają one zniszczeniu.

(4) Czas przechowywania akt w sprawach rachunkowo-kasowych i podział tych akt na grupy ureguluje osobne zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, z Najwyższą Izbą Kontroli i z zainteresowanemi Ministerstwami.

§ 9.

Wydzielanie akt.

(1) Wydzielanie akt jest to grupa czynności, dokonywanych w składnicy akt perjodycznie, a mających na celu:

a) zaliczenie akt do właściwej kategorji A lub B;

b) pozostawienie w składnicy urzędu na dłuższy okres czasu akt, wiążących się jeszcze z pracą bieżącą;

c) przekazanie do archiwum państwowego na dalsze przechowywanie akt kategorji A, niepotrzebnych już do pracy bieżącej;

d) zniszczenie akt kategorji B, niepotrzebnych już ani urzędowi, ani osobom interesowanym i nie przedstawiających żadnej wartości dla przyszłych prac urzędu po wyłączeniu z nich dokumentów stanowiących własność prywatną.

(2) Wydzielanie akt odbywa się z reguły corocznie na początku roku w stosunku do akt z przed lat 10-ciu.

(3) Akta kategorji B mogą być wydzielane już po 2-ch latach.

(4) Wydzielania akt dokonywa urzędnik, prowadzący składnicę akt w porozumieniu z referentem tego działu pracy, którego akta wydziela się. Powzięte wnioski ujmuje się w spisy akt, ułożone kategorjami przedmiotowemi, t. j. teczkami i chronologicznie (wzór Nr. 1).

(5) Wydzielania akt tajnych dokonywa urzędnik wyznaczony do tego przez Wicewojewodę (Starostę); wydzielający zasięga w razie potrzeby opinji kierownika komórki organizacyjnej, której akta wydziela.

§ 10.

Wnioski co do postępowania z aktami wydzielonemi.

(1) Po dokonaniu wydzielenia akt urząd wojewódzki (starostwo) zawiadamia właściwe archiwum państwowe o zamierzeniach co do przekazania akt kategorji A właściwemu archiwum oraz co do zniszczenia akt kategorji B. Do zawiadomień dołącza się spisy (wzór Nr. 1), sporządzone przy wydzielaniu akt. Odpis tej korespondencji urząd wojewódzki przesyła właściwemu Ministerstwu, starostwo zaś — urzędowi wojewódzkiemu.

(2) Bez zgody danego archiwum (ewent. Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego) oraz właściwej władzy przełożonej — urząd nie może przystąpić do przekazywania lub niszczenia akt.

§ 11.

Przekazywanie akt kategorji A do archiwum.

(1) Akta, przeznaczone do archiwum państwowego, muszą być należycie uporządkowane według przyjętego w urzędzie systemu kancelaryjnego i ułożone według spisu, załączonego do przesyłki.

(2) Z aktami, które były prowadzone systemem liczb kolejnych, przekazuje się wszystkie zapiski kancelaryjne (dzienniki, skorowidze, rejestry i t. p.).

(3) Aż do dalszego zarządzenia właściwemi terytorjalnie są następujące archiwa państwowe:

1) dla urzędów, mających swą siedzibę w Warszawie oraz dla województwa warszawskiego — Archiwum Akt Nowych w Warszawie, ul. Długa 13,

2) dla województwa pomorskiego oraz powiatów: bydgoskiego i wyrzyskiego województwa poznańskiego — Oddział Archiwum Państw. Poznańsk. w Bydgoszczy.

3) dla województwa poznańskiego z wyjątkiem powiatów: bydgoskiego i wyrzyskiego — Archiwum Państwowe w Poznaniu,

4) dla województwa krakowskiego—Archiwum Ziemskie w Krakowie,

5) dla województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — Archiwum Państwowe we Lwowie,

6) dla województw: lubelskiego, wołyńskiego i poleskiego — Archiwum Państwowe w Lublinie,

7) dla województw: białostockiego i nowogródzkiego — Archiwum Państwowe w Grodnie,

8) dla województwa wileńskiego — Archiwum Państwowe w Wilnie,

9) dla województwa kieleckiego — Archiwum Państwowe w Kielcach.

10) dla województwa łódzkiego —Archiwum Państwowe w Piotrkowie,

11) dla województwa śląskiego —Archiwum Państwowe w Katowicach.

§ 12.

Niszczenie akt kategorji B.

(1) Akta kategorji B, przeznaczone do zniszczenia, podlegają zniszczeniu przez przeróbkę w papierni na masę papierową.

(2) Do papierni przesyła się je większemi transportami, organizowanemi przez urząd wojewódzki, po uprzedniem ustaleniu warunków sprzedaży.

(3) Akt tajnych i poufnych nie wolno sprzedawać papierniom, lecz należy je palić pod odpowiednim nadzorem, spisując protokół spalenia.

§ 13.

Wizytacja składnic akt przez delegatów służby archiwalnej.

Organa archiwalne Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego mają prawo dokonywania wizytacji składnic akt, w zakresie określonym w § 11 i 12 przepisów z 21 grudnia 1931 r.

Wzór Nr. 1.

Urząd: ....

Składnica: ....

Data przyjęcia akt: ....

SPIS AKT

....

....

L. p.	Znak akt	TYTUŁ AKT	Kategorja	Liczba voluminów, teczek i t. p.	Lata	Data i rodzaj dokonanej czynności	Uwagi

Wzór Nr. 2.

KARTA WYPOŻYCZENIA

Nr. ......

I.

Składnica ....

Wydział ....

wypożycza do dn. .... 19...... r.

akta własne (Wydziału ....)

....

(Tytuł lub znak akt)

....

....

rok .... ilość tomów ....

i upoważnia do ich odbioru ....

....

Podpis Naczelnika Wydziału

II.

Stan akt ....

Braki ....

....

....

Podpis kierownika składnicy

Nr. ......

III.

Akta otrzymałem.

Dnia .... 19...... r.

....

Podpis odbierającego akta

IV.

Akta zwrócono dnia .... 19...... r.

Uwagi.

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

Podpis kierownika składnicy

....

Podpis zwracającego akta

27.

OKÓLNIK Nr. 15

z dnia 28 lutego 1936 r.

o obniżeniu czynszu za kwatery stałe

(Nr. Wojsk. G. 5-1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Prezydenta miasta st. Warszawy.

Postanowienia art. 1 ust. 1 i 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI.1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), stanowiące o obniżce komornego mieszkań i lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów nie mają zastosowania do czynszów za pomieszczenia wynajęte przez zarządy gmin na kwatery stałe w trybie art. 12 ustawy z dnia 17.VII.1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681 z 1925 r.).

Ponieważ obniżenie czynszu za mieszkania wynajęte przez zarządy gmin na kwatery stałe w trybie art. 12 ustawy o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju jest konieczne, polecam, aby zarządy gmin wymówiły umowy najmu tych mieszkań i przy zawieraniu umów nowych — dążyły do obniżenia komornego w myśl zasad przewidzianych w art. 1 powołanego dekretu.

Wynagrodzenia za pomieszczenia dostarczone wojsku na kwatery stałe przez zarządy gmin w nieruchomościach własnych ulega obniżce automatycznej z dniem 1 grudnia 1935 r. w myśl art. 2 powołanego dekretu.

Załączając odpis zarządzenia Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 24.XII.1935 r. Nr. 8071-736/35/ZN. do wiadomości, proszę Panów Wojewodów o wydanie stosownego zarządzenia podległym zarządom gmin.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

Ponadto otrzymują: do wiadomości
1) P. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę,
2) P. Wojewoda Śląski,
3) Ministerstwo Spraw Wojskowych Dep. Budowlany.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT BUDOWNICTWA

Warszawa, dnia 24 grudnia 1935 r.
Tel. wewn. 2107
Nr. 8071-736/35/Z. N.

Obniżenie komornego w lokalach i budynkach prywatnych zajmowanych przez Skarb Państwa.

Według rozdzielnika.

W związku z dekretem Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504) polecam zastosować z dniem 1-go grudnia 1935 r. postanowienia art. 1 i 2 dekretu do mieszkań, lokali i budynków, wziętych w najem przez Skarb Państwa (władze wojskowe).

W szczególności zwracam uwagę na konieczność zastosowania:

1) obniżenia komornego do pomieszczeń wziętych w najem od związków samorządu terytorjalnego.

2) obniżenia taryfowego wynagrodzenia za lokale, dostarczone osobom uprawnionym przez zarządy gminne w nieruchomościach własnych na osobne kwatery stałe oraz

3) obniżenia wynagrodzenia za pomieszczenia, dostarczone wojsku przez związki samorządu terytorjalnego na podstawie austrjackiej ustawy kwaterunkowej (art. 2 dekretu).

W wypadku, gdy żądanie obniżenia komornego nie znajduje uzasadnienia (np. w wypadku istnienia umowy w myśl art. 3 ustawy o ochronie lokatorów) należy drogą zmiany umowy dążyć do obniżenia komornego w/g. zasad, przewidzianych w art. 1 i 2 dekretu.

Nawiązując zaś do rozkazu M. S. Wojsk. Dep. Bud. Nr. 4143/8/Z. N. 35 z dnia 19.X.35 r. w sprawie oszczędności na kredytach dz. 3 § 10 „czynsze za budynki", polecam w terminie do dnia 15 stycznia 1936 roku zameldować wysokość osiągniętych obniżek komornego w bież. roku budżetowym z wyszczególnieniem umów i objektów najmu oraz poddać ostatecznej reasumpcji końcowe zestawienia braków względnie nadwyżek kredytowych w dz. 3 § 10, zgłoszone w meldunkach wykonawczych do rozkazu Dep. Bud. M. S. Wojsk. Nr. 4143/8/Z. N. z dnia 10.X.1935 r.

II WICEMINISTER SPRAW WOJSKOWYCH
i Szef Administracji Armji
(—) Dr. Sławoj-Składkowski
Gen. Bryg.

Otrzymują do wykonania:

Dowódca Okręgu Korpusu Nr. I
„ „ „ „ II
„ „ „ „ III
„ „ „ „ IV
„ „ „ „ V
„ „ „ „ VI
„ „ „ „ VII
„ „ „ „ VIII
„ „ „ „ IX
„ „ „ „ X
Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej

do wiadomości:

Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
Szef Korpusu Kontrolerów,
Dyrekcja Funduszu Kwaterunku Wojskowego.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

28.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 lutego 1936 r.

w sprawie używania munduru przez „Zjednoczenie Narodowe Mocarnej Polski".

(AP. 3—110)

Urzędom Wojewódzkim, Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostwom.

Ministerstwo przesyła do wiadomości, podając równocześnie dokładny opis projektowanego przez Zjednoczenie Narodowe Mocarnej Polski munduru: kolor khaki, na naramiennikach litera „M" koloru białego na niebieskiem tle, patki munduru niebieskie ze srebrnem obramowaniem, pas koalicyjny, czapka koloru khaki, otok błękitno-niebieski, na środku otoku litera „Z" białego koloru na niebieskiem tle, orzełek używany przez organa P. P., daszek z żelaznem okuciem. Starszy członek ma na patkach munduru jeden pasek srebrny; kapral— na patkach dwa srebrne paski; plutonowy—trzy srebrne paski. Wicekomendant ma na patkach jedną gwiazdę srebrną i rzymską cyfrę „V". Komendant ma na patkach dwie srebrne gwiazdki i na czapce srebrny pasek.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

DECYZJA

z dnia 25 lutego 1936 r.

(Nr. AP. 3—110).

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 ust. (1) rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) odmawiam Zjednoczeniu Narodowemu Mocarnej Polski (Łódź, Piotrkowska 61) udzielenia pozwolenia na ustanowienie i używanie munduru, wymienionego w prośbie Zjednoczenia z dnia 28.XII.1935 r.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

29.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 lutego 1936 r.

o odznace Robotniczego Instytutu Oświaty i Kultury im. Stefana Żeromskiego.

(Nr. AP. 3—118).

Urzędom Wojewódzkim, Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostwom.

Ministerstwo podaje do wiadomości.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

POZWOLENIE

z dnia 25 lutego 1936 r.
(Nr. AP. 3/118).

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Robotniczemu Instytutowi Oświaty i Kultury im. Stefana Żeromskiego (Warszawa, ul. Trębacka 11) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki związkowej w formie tarczy w kształcie koła trybowego, opartego na kowadełku z książkami, kałamarzem i piórem oraz młotem z lewej strony; w otoku koła napis: „Robotniczy Instytut im. S. Żeromskiego".

Odznaka może być używana: 1) jako odznaka Instytutu na szyldach, papierach i legitymacjach, 2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Stowarzyszenia na zakrętce w klapie ubrania.

Za odznaki członkowskie Zarząd Stowarzyszenia pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 75 gr.

Wydanie odznaki Stowarzyszenia osobom, nie będącym jego członkami jest zakazane.

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

30.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 lutego 1936 r.

w sprawie zalecania i popierania wydawnictw instytucyj społecznych i przedsiębiorstw prywatnych.

(Nr. GL. 85g.-127)

P. P. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę.

do wiadomości.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Do

Pana Ministra (wszystkich).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, iż coraz częściej szereg instytucyj społecz-

nych i przedsiębiorstw prywatnych oraz firm wydawniczych, subsydjowanych z funduszów państwowych, zwraca się do Ministerstwa z prośbą o zakupienie lub też zalecenie podwładnym organom i urzędnikom nabycia wydawanych przez te instytucje prac literackich, wydawnictw albumowych i t. p., albo też o polecenie władzom lokalnym zbierania i dostarczania materjałów, potrzebnych do opracowania tego rodzaju publikacyj.

Jakkolwiek wspomniane wydawnictwa stoją nieraz na wysokim poziomie zarówno pod względem treści, jak i opracowania graficznego i nabycie ich czy to przez instytucje publiczne, czy też przez urzędników byłoby pożądane, niemniej jednak muszą tu być wzięte pod uwagę względy następujące:

1) Zbieranie materjałów przez władze administracji ogólnej lub samorządy obciąża te urzędy dodatkowemi czynnościami ze szkodą dla obowiązkowych prac urzędowych, którym one zaledwie podołać mogą.

2) Zainteresowani zwracają się często do władz mi podległych o dostarczenie materjałów, których zbieranie, ocena i opracowanie należą kompetencyjnie do innych resortów (np. wydawnictwa krajoznawcze, turystyczne, gospodarcze i t. p.).

3) Wydane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zalecenia nadużywane są przez akwizytorów jako legitymacje dla wywierania niedopuszczalnego nacisku na urzędy i urzędników.

4) W chwili obecnej, kiedy budżety władz rządowych i samorządowych są bardzo ograniczone, zalecanie kosztownych wydawnictw, nie mających bezpośredniego związku z potrzebami urzędowemi, kłóci się ze znanym dobrze stanem faktycznym, iż wspomniane urzędy rozporządzają w swych budżetach niedostatecznemi kredytami na zakup niezbędnych wydawnictw urzędowych.

5) Wreszcie jeśli chodzi o moment poparcia pewnych istotnie zasługujących na to wydawnictw, zwłaszcza wydawanych pod egidą zasłużonych instytucyj społecznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przekonało się, iż w wielu wypadkach instytucje te uczestniczą w minimalnym % zysków, gdy lwią część dochodu zabierają koszty handlowe i akwizycja.

Z powyższych przyczyn muszą być ze specjalną rezerwą traktowane wszelkie prośby o popieranie wydawnictw, które zainteresowani opierają zgóry nie na wolnej kalkulacji handlowej, a na rozsprzedaży wśród urzędów i urzędników.

Zalecanie podobnych wydawnictw stosowane będzie jedynie w zupełnie wyjątkowych przypadkach, czy to ze względu na rzeczywistą wartość dzieła, czy poważne korzyści materjalne zabezpieczone w sposób niewątpliwy dla uznanej przez Państwo instytucji społecznej.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 30 stycznia Nr. 6 Rok 1936

Poz. 61. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 10 października 1927 r. o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych.

Na podstawie art. 15 oraz ustępu drugiego art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 354) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 października 1927 r. o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 866) słowa: „niedłużej jednak niż w ciągu 5 lat" zastępuje się słowami: „nie dłużej jednak, niż w ciągu 10 lat".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 września 1932 r. w sprawie zmiany w rozporządzeniu z dnia 10 października 1927 r. o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 743).

Poz. 62. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 616) zarządzam co następuje:

§ 1. W 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 795) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 887) dodaje się na końcu nowy ustęp następującej treści:

„W województwach: wileńskiem, nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem hurtownicy obowiązani są sprzedawać w hurtowej sprzedaży soli sól szarą, przeznaczoną na spożycie przez ludzi po cenie o 10% niższej od ceny taryfowej, inne zaś rodzaje soli po cenie, określonej w ustępie poprzednim".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 63. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale pszenicy i żyta.

Na podstawie art. 1 punkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządzam co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż chlebowych nie podlega ograniczeniom.

§ 2. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku mąki, nie odpowiadającej standartom giełd krajowych.

§ 3. Worki z mąką, przeznaczoną do spożycia w miastach, powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki oraz procentowości wymiału.

§ 4. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą na podstawie art. 4 i art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lipca 1935 r. o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 337).

Poz. 64. Oświadczenie rządowe z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i szeregu państw do konwencji o postępowaniu ze statkami handlowemi nieprzyjaciela na początku wojny z dnia 18 października 1907 r., oraz jej ratyfikacji.

Poz. 65. Oświadczenie rządowe z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i szeregu państw do konwencji o przerabianiu statków handlowych na okręty wojenne z dnia 18 października 1907 r., oraz jej ratyfikacji.

Poz. 66. Oświadczenie rządowe z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i szeregu państw do konwencji o bombardowaniu przez morskie siły zbrojne w czasie wojny z dnia 18 października 1907 r., oraz jej ratyfikacji.

Poz. 67. Oświadczenie rządowe z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i szeregu państw do konwencji z dnia 18 października 1907 r. o przystosowaniu do wojny morskiej zasad Konwencji Genewskiej, oraz jej ratyfikacji.

Poz. 68. Oświadczenie rządowe z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i szeregu państw do konwencji o pewnych ograniczeniach w wykonaniu prawa zdobyczy podczas wojny morskiej z dnia 18 października 1907 r., oraz jej ratyfikacji.

Poz. 69. Oświadczenie rządowe z dnia 29 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Francję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji i statutu o ustroju międzynarodowym kolei żelaznych z dnia 9 grudnia 1923 r.

Poz. 70. Oświadczenie rządowe z dnia 29 listopada 1935 r. w sprawie przystąpienia Iraku do układu, dotyczącego latarniowców, które nie znajdują się na swych normalnych miejscach postoju, z dnia 23 października 1930 r.

Poz. 71. Oświadczenie rządowe z dnia 6 grudnia 1935 r. w sprawie przystąpienia Meksyku do deklaracji, dotyczącej uznania prawa do bandery Państw, pozbawionych wybrzeża morskiego, z dnia 20 kwietnia 1921 r.

Poz. 72. Oświadczenie rządowe z dnia 9 grudnia 1935 r. w sprawie przystąpienia Wolnego Państwa Irlandji do konwencji z dnia 12 października 1929 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

Poz. 73. Oświadczenie rządowe z dnia 15 grudnia 1935 r. w sprawie złożenia przez Nową Zelandję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 24 września 1931 r. o uregulowaniu połowu wielorybów.

Poz. 74. Oświadczenie rządowe z dnia 15 grudnia 1935 r. w sprawie przystąpienia Łotwy do konwencji z dnia 24 września 1931 r o uregulowaniu połowu wielorybów.

Poz. 75. Oświadczenie rządowe z dnia 31 grudnia 1935 r w sprawie przystąpienia Chin i Argentyny do międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych z dnia 5 lipca 1930 r. oraz w sprawie rozciągnięcia na Koreę, Formozę i Terytorjum dzierżawne Kwantungu powyższej konwencji.

z 31 stycznia Nr. 7 Rok 1936

Poz. 76. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1936 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miast.

Poz. 77. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1936 r. o odstąpieniu gminie m. Skarżyska-Kamiennej gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 78. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1936 r. o odstąpieniu gminie miasta Torunia na cele rozbudowy miasta gruntów państwowych wraz ze znajdującemi się na nich państwowemi zabudowaniami.

Poz. 79. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. w sprawie opłat stemplowych od spółek.

Poz. 80. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. o uznaniu stowarzy-

szenia „Polski Biały Krzyż" za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Poz. 81. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 grudnia 1935 r. w sprawie stroju urzędowego niższych funkcjonarjuszów sądowych i prokuratorskich.

Poz. 82. Oświadczenie rządowe z dnia 30 grudnia 1935 r. w sprawie wypowiedzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego).

Poz. 83. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 stycznia 1936 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie regulowania stosunków w przemyśle naftowym.

z 4 lutego Nr. 8 Rok 1936

Poz. 84. Międzynarodowa Konwencja Sanitarna dotycząca żeglugi powietrznej, podpisana w Hadze dnia 12 kwietnia 1933 r.

Poz. 85. Oświadczenie rządowe z dnia 6 grudnia 1935 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne Państwa dokumentów ratyfikacyjnych oraz zgłoszenia przystąpień do międzynarodowej konwencji sanitarnej, dotyczącej żeglugi powietrznej, z dnia 12 kwietnia 1933 r.

Poz. 86. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. o opłacie stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

Poz. 87. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1936 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Poz. 88. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519).

Podany w załączniku tekst nie obejmuje art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519), jako niewłączonego przez ten dekret do tekstu ustawy, a którego brzmienie jest następujące:

„Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą wysokości odsetek od zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, jeżeli należności z tytułu tych składek i opłat powstały do dnia 31 grudnia 1933 r."

Załącznik do obwieszczenia Min. Skarbu z dnia 10 stycznia 1936 r. (poz. 88).

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń.

Art. 1.

(1) Przepisom niniejszej ustawy podlegają:

a) państwowe podatki bezpośrednie oraz podatki: od lokali od placów budowlanych, od uboju, od energji elektrycznej, majątkowy, spadkowy i od darowizn, nadzwyczajna danina majątkowa i danina lasowa, zamieniona na ekwiwalent pieniężny;

b) państwowe podatki pośrednie;

c) wymierzone opłaty stemplowe (należytości stemplowe i bezpośrednie);

d) dodatki do wymienionych pod lit. a), b) i c) danin, pobierane na rzecz Skarbu;

e) dodatki do wymienionych pod lit. a), b) i c) danin, pobierane na rzecz innych związków prawa publicznego;

f) samoistne daniny komunalne;

g) składki i opłaty na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz składki, pobierane na mocy art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 3, poz. 23) wraz z późniejszemi zmianami na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych;

h) wszelkiego rodzaju przedpłaty lub zaliczki na poczet wymienionych wyżej danin oraz składek i opłat.

(2) Należności, wymienione w ust. (1), będą nazywane w dalszym ciągu ustawy niniejszej „daninami publicznemi".

(3) Ustawa niniejsza nie dotyczy podwyżek stemplowych, ani też zakredytowanych, w oznaczonym terminie uiszczonych podatków pośrednich.

Art. 2.

Nieuiszczone w terminie płatności daniny publiczne uważa się za zaległości.

Art. 3.

(1) Od zaległości w daninach publicznych pobiera się odsetki w wysokości 0,75% miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.

(2) Jeżeli nieuiszczenie w terminie daniny publicznej zagrożone jest w ustawie grzywną lub karą pieniężną, nie zwalnia to od uiszczenia od zaległości w tej daninie odsetek w myśl ustawy niniejszej.

Art. 4.

(1) Od zaległości w daninach publicznych, nieprzekraczającej w każdej daninie łącznie z dodatkami kwoty 10 zł, nie pobiera się żadnych odsetek.

(2) Jeżeli od płatnika, uiszczającego zaległości w daninach publicznych, pobrano odsetki lub odsetki ulgowe w kwocie niższej od należnej w myśl przepisów ustawy niniejszej, niedobrane odsetki lub odsetki ulgowe mogą być dodatkowo pobrane tylko w tym przypadku, gdy kwota niedobranych odsetek lub odsetek ulgowych przekracza 2 zł.

Art. 5.

(1) Od zaległości w daninach publicznych, których spłata została odroczona lub rozłożona na raty, pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,4% miesięcznie, z wyjątkiem odroczonych lub rozłożonych na raty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, od których pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,5% miesięcznie.

(2) Prawo do ulgowych odsetek uzyskuje płatnik z mocy samego prawa, z chwilą powzięcia przez właściwą władzę postanowienia o odroczeniu lub rozłożeniu na raty, zaległości, przyczem prawo to służy mu za cały okres, licząc od dnia powstania zaległości. Płatnik traci uzyskane prawo do odsetek ulgowych, jeżeli nie dotrzymał terminu, do którego spłata została odroczona; gdy zaległość została rozłożona na raty, płatnik— w razie nieuiszczenia raty w terminie — traci prawo do odsetek ulgowych, przypadających od tej raty i od rat pozostałych.

Art. 6.

Przy obliczaniu odsetek i odsetek ulgowych miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 7.

Przepisy o poborze odsetek i odsetek ulgowych przy częściowych wpłatach na poczet zaległości określą rozporządzenia Ministra Skarbu.

Art. 8.

Obowiązek uiszczania odsetek lub odsetek ulgowych ciąży na tym, kto w myśl istniejących przepisów obowiązany jest do uiszczenia zaległości.

Art. 9.

1) W zakresie: umarzania odsetek i odsetek ulgowych, skutków, jakie na odsetki i odsetki ulgowe wywiera umorzenie daniny publicznej, stanowiącej należność główną, zwrotu i oprocentowania nadpłat w odsetkach i odsetkach ulgowych, obowiązują — o ile chodzi o daniny publiczne, wymienione w art .1 i 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346), o opłaty stemplowe oraz o podatki spadkowy i od darowizn — przepisy art. 130 i 131 ordynacji podatkowej.

(2) W zakresie pozostałych danin publicznych należy stosować przepisy następujące:

a) umorzenie zaległości w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku odsetek lub odsetek ulgowych;

b) w gospodarczo uzasadnionych lub na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, Minister Skarbu, w odniesieniu do danin publicznych z wyjątkiem samoistnych danin komunalnych oraz składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g), może obniżyć przypadające odsetki i odsetki ulgowe oraz umorzyć narosłe i nieuiszczone odsetki i odsetki ulgowe, w całości lub w części. Minister Skarbu może uprawnienie to przelać na władze podległe;

c) uprawnienie do umarzania i obniżania odsetek i odsetek ulgowych, przewidziane pod lit. b), służy w odniesieniu do samoistnych danin komunalnych zarządom właściwych związków samorządowych, a w odniesieniu do składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. g), właściwym instytucjom ubezpieczeń;

d) sumy nadmiernie lub nienależnie wpłacone w odsetkach i odsetkach ulgowych podlegają zaliczeniu z urzędu na poczet innych płatnych należności płatnika, a w ich braku — zwrotowi w gotówce na prośbę płatnika.

Art. 10.

Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości w państwowych daninach publicznych, pobiera się na rzecz Skarbu, od zaległości zaś w daninach publicznych, przypadających na rzecz innych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 11.

Minister Skarbu może drogą rozporządzeń ogólnie obniżać lub umarzać odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości we wszystkich lub w poszczególnych kategorjach danin publicznych, wymienionych w art. 1.

Art. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach niniejszą ustawą uregulowanych, o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej.

(2) Ilekroć w poszczególnych przepisach prawnych, które zyskały moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy niniejszej, jest mowa o karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie, należy przez nie rozumieć odsetki i odsetki ulgowe.

(3) W kodeksie postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934) w art. 784 w § 1 w pkt. 3, w art. 796 w § 1 w pkt. 2 i 7 oraz w art. 800 w § 1 pkt. 3 i 6 na końcu średniki zastępuje się przecinkami i dodaje się wyrazy: „wraz z wszystkiemi dodatkami, odsetkami i kosztami egzekucji"; w art. 796 w § 2 i w art. 800 w § 2 skreśla się wyrazy: „kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych".

(4) W art. 203 prawa upadłościowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 834) w § 1 w pkt. 4 wyrazy: „karami za zwłokę", zastępuje się wy-

razami: „wszelkiemi odsetkami“, a w § 1 w pkt. 9 skreśla się wyrazy: „kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych“.

(5) W art. 4 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o poborze 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612), którego moc obowiązująca została przedłużona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788), skreśla się wyrazy: „przyczem od dodatku tego nie będą pobierane kary za zwłokę ani odsetki za odroczenie“, zaś po wyrazie „główną“ przecinek zastępuje się kropką.

---

z 6 lutego Nr. 9 Rok 1936

Poz. 89. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 21 stycznia 1936 r. o dodatkach w naturze dla nauczycieli państwowych ludowych szkół rolniczych.

Poz. 90. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1936 r. o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1936.

Poz. 91. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1936 r. w sprawie wnoszenia do ksiąg hipotecznych wpisów w walutach zagranicznych.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o sposobie wyłączenia gruntów z nieruchomości ziemskich, należących do ordynacyj lub innych gospodarstw wiejskich, objętych węzłami substytucji powierniczej lub innemi ograniczeniami prawa własności stale do tych nieruchomości przywiązanemi.

Poz. 93. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 grudnia 1935 r. o stroju urzędowym komorników sądowych.

Poz. 94. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 stycznia 1936 r. o zmianie właściwości utworzonego w Lesznie wydziału zamiejscowego Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Poz. 95. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 1936 r. o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu zapłaty zaległych w postępowaniu cywilnem, a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

---

z 13 lutego Nr. 10 Rok 1936

Poz. 96. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu z dnia 27 stycznia 1936 r. o broni białej i ograniczeniach handlu bronią.

Na podstawie art. 3 i art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) — postanawia się co następuje:

§ 1. Przepisy prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych rozciąga się na następujące rodzaje broni białej:

a) broń białą wszelkiego rodzaju, ukrytą w przedmiotach, nie mających wyglądu broni (w laskach, parasolach, kijach i t. p.);

b) pałki giętkie (gumowe, sprężynowe, skórzane i t. p.), zaopatrzone w zakończenie z ciężkiego i twardego materjału lub zawierające wkładki z takiego materjału (kastety);

c) boksery metalowe wszelkiego rodzaju i pierścienie palcowe kolczaste lub zaopatrzone w guzy, żeberka i t. p.

§ 2. (1) Przepisy rozdziału V prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych rozciąga się na następujące rodzaje broni białej, o ile chodzi o jej noszenie:

a) szable, szpady, bagnety, lance i piki;

b) sztylety wszelkiego rodzaju oraz noże o długości ostrza ponad 10 cm., sztywno osadzone na trzonku i ostro zakończone;

c) noże składane o długości ostrza ponad 10 cm zaopatrzone w urządzenia, utrzymujące je po otwarciu sztywno na trzonku i ostro zakończone;

(2) Postanowienia ustępu 1 pkt. b) i c) nie mają zastosowania do:

a) nożów (kordelasów), przeznaczonych do celów myśliwskich, o ile chodzi o noszenie ich w związku z wykonywaniem prawa polowania przez osoby, posiadające karty łowieckie;

b) takich rodzajów nożów, sztyletów i t. p., które są używane do celów zawodowych, o ile chodzi o noszenie ich przez osoby, wykonywujące dany zawód, w związku z jego wykonywaniem.

§ 3. (1) Zakazuje się handlu następującemi rodzajami broni:

a) wszelkiego rodzaju bronią, ukrytą w przedmiotach, nie mających wyglądu broni;

b) pistoletami wszelkiego rodzaju z pochwami, służącemi jako kolby lub z dodatkową kolbą;

c) bronią białą, wymienioną w § 1 pkt. b) i c).

(2) Właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej może w przypadkach wyjątkowych udzielić poszczególnym przedsiębiorstwom handlu bronią pozwolenia na sprzedaż broni, wymienionej w ustępie 1, na warunkach w pozwoleniu określonych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po dniu ogłoszenia.

Poz. 97. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1936 roku.

Poz. 98. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu

z Ministrem Przemysłu i Handlu o zryczałtowaniu podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw.

Poz. 99. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 stycznia 1936 r. o organizacji przymusowej „Polski Eksport Naftowy".

Poz. 100. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lutego 1936 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie organizacji zakładów dla niepoprawnych przestępców.

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lutego 1936 r. o ustaleniu liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgu Sądu Okręgowego w Zamościu.

Poz. 102. Oświadczenie rządowe z dnia 6 grudnia 1935 r. w sprawie rozciągnięcia na terytorjum Północnego Borneo postanowień traktatu z dnia 11 stycznia 1932 r. między Polską a Wielką Brytanją o wydawaniu zbiegłych przestępców.

Poz. 103. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie złożenia przez Chili dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej umowy najmu marynarzy z dnia 24 czerwca 1926 r.

Poz. 104. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie złożenia przez Chili dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie wieku dopuszczania dzieci do pracy w rolnictwie z dnia 16 listopada 1921 r.

Poz. 105. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie złożenia przez Chili dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy z dnia 10 lipca 1920 r.

Poz. 106. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie przystąpienia Łotwy do układu dotyczącego sygnałów morskich i układu dotyczącego latarniowców, które nie znajdują się na swych normalnych miejscach postoju, z dnia 23 października 1930 r.

Poz. 107. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9), ogłaszam w brzmieniu obowiązującem od dnia 1 lutego 1936 r. jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 czerwca 1932 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 481),

2) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) — oraz

3) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. (poz. 107).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 kwietnia 1927 r.

o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1.

Miasta, w których ruch budowlany jest w zastoju lub niedostateczny i w których istnieje brak mieszkań, obowiązane są podjąć akcję, mającą na celu poprawę tych stosunków w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia.

Art. 2.

Akcja zapobiegania brakowi mieszkań należy do zarządu miejskiego, a w większych miastach do komitetu rozbudowy miasta.

Komitet rozbudowy jest urzędem miejskim, podległym zarządowi miejskiemu.

Komitetowi rozbudowy może rada miejska przekazać także inne sprawy, związane z kwestją mieszkaniową.

Nadzór państwowy nad działalnością zarządu miejskiego względnie komitetu rozbudowy w zakresie rozbudowy miasta sprawuje właściwa rządowa władza nadzorcza.

Art. 3.

Komitet rozbudowy składa się najmniej z czterech, a najwyżej z dwunastu członków, powołanych na wniosek zarządu miejskiego przez radę miejską spośród osób stale zamieszkałych w mieście. Powołanie to będzie odbywało się według zasad, które bliżej określi rozporządzenie wykonawcze.

Na czele komitetu rozbudowy stoi Prezydent miasta (burmistrz) lub jego zastępca.

Sposób utworzenia komitetu rozbudowy, jego skład i zakres działania w granicach niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia wykonawczego oznacza rada miejska.

Do udziału w obradach komitetu rozbudowy mogą delegować przedstawicieli z prawem przemawiania, ale bez prawa głosowania — w Warszawie Minister Spraw Wewnętrznych i Mi-

nister Opieki Społecznej, w miastach wydzielonych z powiatów — wojewoda, w miastach niewydzielonych — starosta.

Art. 4.

W celu poprawy stosunków mieszkaniowych, a przedewszystkiem budowy małych mieszkań i wogóle pomnożenia liczby lokali mieszkalnych w mieście, zarząd miejski względnie komitet rozbudowy popiera inicjatywę zarówno społeczną, jak i prywatną w zakresie ruchu budowlanego oraz prowadzi samodzielną akcję budowlaną.

Dla osiągnięcia powyższych celów zarząd miejski względnie komitet rozbudowy jako organ miasta:

1) nabywa grunty pod budowę domów i na inne potrzeby rozbudowy miast drogą umów dobrowolnych oraz obejmuje grunty, leżące w granicach administracyjnych i w sferze interesów mieszkaniowych miasta, które na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), i rozporządzenia niniejszego będą odstąpione miastom;

2) pomaga spółdzielniom mieszkaniowym i mieszkaniowo-budowlanym, instytucjom społecznym oraz innym osobom fizycznym i prawnym w budowie domów mieszkalnych przez odstępowanie drogą sprzedaży lub na prawie zabudowy gruntów budowlanych oraz przez określone w p. 6 ułatwienie sfinansowania budowy; spółdzielniom mieszkaniowym ponadto przez udzielanie dotacji w granicach budżetu miasta;

3) buduje nowe domy mieszkalne;

4) gromadzi materjały budowlane drogą produkcji własnej lub zakupu;

5) nakazuje właścicielom domów mieszkalnych: a) niewykończonych, których budowa została przez właścicieli wstrzymana,—dokończenie budowy tych domów, b) niezamieszkałych spowodu zniszczenia — doprowadzenie ich do stanu mieszkalnego, c) wymagających naprawy lub odnowienia — dokonanie koniecznego remontu, d) grożących zawaleniem lub z innych względów zagrażających bądź bezpieczeństwu, bądź zdrowiu publicznemu — wykonanie robót koniecznych dla usunięcia niebezpieczeństwa lub też zburzenie tych domów i wzniesienie na ich miejsce nowych budowli;

6) wyjednywa względnie udziela pożyczki budowlane z funduszów, przewidzianych niniejszem rozporządzeniem, bądź inną drogą uzyskanych, na cele wymienione w punktach 2 i 5;

7) w razie niewykonania w odpowiednim terminie robót, wyłuszczonych w p. 5b i p. 5c, wykonywa je na rachunek właściciela, ściągając koszty w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 5.

O ile zadania, w art. 4 wskazane, nie mogą być spełnione w dostatecznej mierze przez:

1) zabudowanie gruntów, należących do miasta, a niemających innego przeznaczenia w planie zabudowania,

2) nabywanie gruntów budowlanych drogą umów dobrowolnych,

3) przekazywanie ich przez władze państwowe,

4) nakazy, określone w art. 4 p. 5, wolno przystąpić do wywłaszczenia na cele mieszkaniowe.

Art. 6.

Przedmiotem wywłaszczenia mogą być:

1) niezabudowane lub niedostatecznie zabudowane grunty budowlane,

2) budynki niedokończone, których budowa została przez właściciela wstrzymana, oraz budynki, grożące zawaleniem lub z innych względów zagrażające bądź bezpieczeństwu, bądź zdrowiu publicznemu — wraz z gruntami.

Art. 7.

Wytwórnie materjałów budowlanych mogą być obejmowane w czasowy przymusowy zarząd przez miasto:

1) w miastach, liczących poniżej dwudziestu pięciu tysięcy mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w promieniu pięciu kilometrów od środka miasta.

2) w miastach, liczących powyżej dwudziestu pięciu tysięcy mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w promieniu dziesięciu kilometrów od środka miasta,

3) w miastach, liczących powyżej stu tysięcy mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w promieniu piętnastu kilometrów od środka miasta, jeżeli ich właściciele nie chcą, mimo ofiarowania w razie potrzeby odpowiedniej pomocy ze strony miasta, przedsiębiorstw tych uruchomić.

Art. 8.

Wniosek o wywłaszczenie lub czasowe przymusowe zajęcie uchwala rada miejska, określając dokładnie przedmiot i cel wywłaszczenia, względnie czasowego przymusowego zajęcia.

Przed uchwaleniem wniosku rady miejskiej o wywłaszczenie zarząd miejski względnie komitet rozbudowy obowiązany jest:

1) wezwać właściciela budynku niedokończonego, aby najdalej w ciągu sześciu miesięcy budowę wznowił, a w ciągu lat dwóch ją ukończył,

2) wezwać właściciela budynku, grożącego zawaleniem lub z innych względów zagrażającego bądź bezpieczeństwu, bądź zdrowiu publicznemu, aby w terminie mu wyznaczonym, który nie może być krótszy od trzech miesięcy, wykonał roboty niezbędne dla usunięcia niebezpieczeństwa, albo budynek zburzył i w terminie dwuletnim nową budowę wykończył,

3) wezwać właściciela gruntu niezabudowanego lub niedostatecznie zabudowanego do zabudowania go w należyty sposób w terminach, oznaczonych w uchwale rady miejskiej.

W wypadkach, określonych w punktach 1 i 2, zarząd miejski względnie komitet rozbudowy obowiązany jest przyznać lub wyjednać właścicielowi nieruchomości kredyt, wystarczający na wykończenie robót, do których wykonania właściciel został wezwany.

Terminy, wyznaczone biegną od daty doręczenia zawiadomienia o przyznaniu lub wyjednaniu kredytu, względnie od daty wezwania właściciela gruntu niezabudowanego lub niedostatecznie zabudowanego. Po ich bezskutecznym upływie może być uchwalony przez radę miejską i przesłany właściwej władzy administracyjnej wniosek o wywłaszczenie.

Art. 9.

Grunty i zabudowania państwowe, zbędne dla Państwa, leżące w granicach administracyjnych lub w sferze interesów mieszkaniowych miasta, a przeznaczone w planie zabudowania na ogólne potrzeby miasta lub innych związków komunalnych, będą temu miastu względnie związkom odstępowane bezpłatnie na podstawie prawomocnego lub zatwierdzonego planu zabudowania miasta lub części miasta.

Grunty, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), a leżą w sferze interesów mieszkaniowych miasta, będą odstępowane miastu lub innym związkom komunalnym na powyższe cele za cenę nabycia z doliczeniem kosztów administracyjnych, a w szczególności pomiarowych.

Grunty i zabudowania państwowe, zbędne dla Państwa, leżące w granicach administracyjnych miasta lub w sferze jego interesów mieszkaniowych, oraz te grunty położone w sferze interesów mieszkaniowych miasta, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa na zasadzie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, będą odstępowane miastu na cele budowlano-mieszkaniowe, na tworzenie gospodarstw podmiejskich i osiedli dla urzędników, robotników, rzemieślników i t. p. Grunty te będą odstępowane w miarę wykonywania prawomocnego lub zatwierdzonego planu zabudowania miasta lub części miasta za wynagrodzeniem, ustalonem w myśl przepisów rozporządzenia wykonawczego.

Do odstępowania gruntów państwowych wartości do 100.000 złotych miastom i innym związkom komunalnym w poszczególnych przypadkach na cele powyżej wskazane uprawniony jest Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Grunty, odstąpione miastu bezpłatnie w myśl ust. 1 niniejszego artykułu, przechodzą napowrót na rzecz Skarbu Państwa na mocy decyzji Ministra Skarbu, wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w razie ustalenia, że zostały użyte nie na cele, na które je odstąpiono.

Art. 10.

Dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia tworzy się Państwowy Fundusz Budowlany.

Na Państwowy Fundusz Budowlany składają się:

1) dotacje Skarbu Państwa i lokaty, wskazane przez Ministra Skarbu,

2) kwoty uzyskane ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj, wydanych przez instytucje finansowe, udzielające pożyczek,

3) wpływy ze spłat pożyczek, udzielonych z powyższego Funduszu,

4) część wpływów z podatku od lokali, określona w art. 9 pkt. 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505),

5) wpływy ze sprzedaży terenów państwowych, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, po potrąceniu kwot, należnych Administracji Lasów Państwowych za grunty, przekazane z państwowego gospodarstwa leśnego na cele budowlano-mieszkaniowe,

6) dotacje związków komunalnych.

Art. 11.

Państwowy Fundusz Budowlany przeznaczony jest:

1) na udzielanie budującym krótkoterminowych pożyczek budowlanych oraz na ich konwersje długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych,

2) na zakup i urządzanie terenów, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, oraz na udzielanie pożyczek na wywłaszczanie takich terenów,

3) na udzielanie pożyczek na sporządzanie planów zabudowania miast i ich sfery interesów mieszkaniowych oraz miejscowości klimatyczno-uzdrowiskowych,

4) na świadczenia, które mogą obejmować:

a) pokrywanie części oprocentowania krótkoterminowych i długoterminowych pożyczek budowlanych.

b) pokrywanie części oprocentowania listów zastawnych i obligacyj,

c) pokrywanie różnicy, jaka powstanie pomiędzy udzieloną pożyczką długoterminową, a sumą uzyskaną ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj, emitowanych na podstawie pożyczki długoterminowej.

d) pokrywanie kosztów oszacowania i lustracji,

e) pokrywanie strat i kosztów, wynikłych z akcji, prowadzonej na podstawie niniejszego rozporządzenia,

f) pokrywanie innych wydatków, związanych z akcją, zmierzającą do przeprowadzenia planowej zabudowy miast.

Minister Skarbu określa corocznie wysokość środków finansowych, które wpłyną na Państwowy Fundusz Budowlany, ustala plan ich podziału oraz wysokość i zakres świadczeń z tego Funduszu.

Art 12.

Pożyczki krótkoterminowe wydawane będą na czas trwania budowy i powinny być po jej ukończeniu bądź spłacone jednorazowo, bądź rozłożone do spłaty jako pożyczki gotówkowo-amortyzacyjne, bądź też skonwertowane na pożyczki długoterminowe w listach zastawnych i obligacjach albo w gotówce.

Art. 13.

Pożyczek z Państwowego Funduszu Budowlanego udziela instytucja finansowa, wskazana przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu na wniosek instytucji finansowej ustala corocznie przydział kontyngentu kredytów budowlanych dla poszczególnych miast z uwzględnieniem ich sfery interesów mieszkaniowych oraz dla miejscowości klimatyczno-uzdrowiskowych.

Art. 14.

Na terenie miast i ich sfery interesów mieszkaniowych instytucja finansowa udziela pożyczek na wniosek właściwego zarządu miejskiego i jedynie w granicach tego wniosku.

Przy podziale kredytów budowlanych pierwszeństwo mieć będą budujący małe mieszkania.

Na budowę domów murowanych, krytych ogniotrwale, można udzielać pożyczek najwyżej do wysokości 75% kosztów budowy bez wartości placu, na budowę zaś domów mieszkalnych drewnianych, krytych ogniotrwale, — do wysokości 50% kosztów budowy bez wartości placu.

Na budowę domów robotniczych Minister Skarbu może ustalić wyższe normy pożyczek, niż przewidziane w ustępie poprzedzającym.

Art. 15.

Za pożyczki krótkoterminowe, udzielane w czasie budowy, oraz za odsetki od tych pożyczek gwarantują solidarnie miasto, w którego obrębie nieruchomość jest położona oraz Skarb Państwa.

Rozporządzenie wykonawcze ustali zakres kontroli, wykonywanej przez miasta, nad zużytkowaniem tych pożyczek.

Terminową spłatę rat od pożyczek długoterminowych, udzielonych bądź w gotówce, bądź w listach zastawnych i obligacjach, gwarantują solidarnie miasto, w którego sferze interesów mieszkaniowych położona jest nieruchomość pożyczką obciążona, i Skarb Państwa.

Listy zastawne muszą być zabezpieczone na pierwszej połowie wartości nieruchomości, obligacje zaś na drugiej połowie, łącznie najwyżej w 80% wartości nieruchomości. Wartość nieruchomości szacuje się nie wyżej kosztów budowy oraz wartości placu, przyczem wartość placu nie może być przyjęta wyżej 20% kosztów budowy.

Listy zastawne i obligacje gwarantowane są przez Państwo do łącznej wysokości pięciuset miljonów złotych w złocie. Posiadają one bezpieczeństwo pupilarne.

Na listach zastawnych i obligacjach zostanie umieszczony napis, stwierdzający istnienie dla nich gwarancji państwowej.

Art. 16.

Instytucja finansowa może pobrać przy wypłacie pożyczki krótkoterminowej ½% jej rzeczywistej wysokości tytułem własnych kosztów, prowizji i należytości ubocznych. Od pożyczki długoterminowej może pobierać dodatek administracyjny w wysokości ½% rocznie od niespłaconej części długu.

Warunki oprocentowania i amortyzacji pożyczek długoterminowych oraz listów zastawnych i obligacyj, a także warunki oprocentowania pożyczek krótkoterminowych określać będzie Minister Skarbu.

Art. 17.

Zarząd Państwowego Funduszu Budowlanego sprawuje Minister Skarbu; organem doradczym jego w tym zakresie jest Komisja Rozbudowy Miast.

Skład i regulamin Komisji ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 18.

Poza Państwowym Funduszem Budowlanym mogą być użyte na cele budowlane z zastosowaniem przepisów niniejszego rozporządzenia na warunkach, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu, wszelkie fundusze, pozyskane na cele budowlane przez instytucje lub osoby prywatne, a w szczególności pożyczki, zaciągnięte bezpośrednio przez miasto tudzież przez inne osoby za zgodą zarządu miejskiego lub komitetu rozbudowy.

Pożyczki wydawane z tych funduszów będą korzystały ze świadczeń Państwowego Funduszu Budowlanego z tem jednak zastrzeżeniem, że świadczenia na pokrycie części oprocentowania poszczególnych pożyczek nie będą wyższe, niż odpowiednie świadczenia przy pożyczkach udzielanych z Państwowego Funduszu Budowlanego.

Ze świadczeń tych nie mogą korzystać pożyczki, udzielane na jednakowych lub dogodniejszych warunkach oprocentowania i konwersji, jak pożyczki udzielane z Państwowego Funduszu Budowlanego.

Art. 19.

Dobudowy, nadbudowy i przebudowy oraz wykończenie rozpoczętych domów, o ile przez to powstają nowe lokale mieszkalne, traktuje się w rozumieniu niniejszego rozporządzenia narówni z budową nowych domów.

Art. 20.

Do nieruchomości ziemskich, położonych w granicach administracyjnych miast, rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), rozporządzenie Niemieckiej Rady Związkowej z dnia 15 marca 1918 r. (Dz. u. Rz. str. 327) oraz rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 25 czerwca 1919 r. (Tygodnik Urzędowy Nr. 27, poz. 83) — nie mają zastosowania.

Podział nieruchomości, położonych w granicach administracyjnych miasta, nastąpić może tylko na podstawie planu podziału, zatwierdzonego przez zarząd miejski. Przed uzyskaniem tego zatwierdzenia nie mogą być dokonywane wpisy hipoteczne podziału nieruchomości, a umowy w sprawie odstąpienia części nieruchomości nie mają mocy prawnej.

Podział nieruchomości, położony w sferze interesów mieszkaniowych miasta, o ile sfera ta została określona, wymaga zatwierdzenia podziału przez właściwe władze, wymienione w ustawie z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy

rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), po zasięgnięciu opinji zarządu miejskiego odnośnego miasta.

Art. 21.

Sumy, złożone w instytucjach kredytowych, pochodzące z kredytów budowlanych udzielonych na zasadzie niniejszego rozporządzenia, są wyjęte spod egzekucji na rzecz osób trzecich, o ile te dochodzą wobec budującego swoich pretensyj, niewynikających z budowy, na którą udzielono danego kredytu.

Art. 22.

Pożyczki, udzielone przez państwowe instytucje kredytowe na cele budowy domów mieszkalnych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, będą skonwertowane na pożyczki długoterminowe, opiewające na złote w złocie według kursu złotego w dniu dokonywania konwersji.

Art. 23.

Pożyczki, udzielone przez państwowe instytucje kredytowe na cele budowy domów mieszkalnych przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346), korzystają przy konwersji na pożyczki długoterminowe amortyzacyjne ze świadczeń Państwowego Funduszu Budowlanego, przewidzianych w punkcie 4b i c ust. 1 art. 11.

Domy, bądź budowane, bądź wybudowane przy pomocy wyżej wymienionych pożyczek, korzystają z wszelkich ulg, stosowanych do domów, budowanych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

Świadczenia przewidziane w niniejszym artykule obciążają Państwowy Fundusz Budowlany.

Art. 24.

Przychody z listów zastawnych i obligacyj, wydawanych w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, wolne są od podatku od kapitałów i rent.

Art. 25.

Z Państwowego Funduszu Budowlanego można dokonywać na rzecz budownictwa wiejskiego następujących świadczeń:

1) pokrycia części oprocentowania pożyczek budowlanych,

2) zwrotu kosztów oszacowania i lustracji.

Zasady, warunki i zakres stosowania tych świadczeń ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 26.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz innymi zainteresowanymi Ministrami.

Art. 27.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prawa nabyte i zobowiązania zaciągnięte na zasadzie ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) pozostają nadal w mocy.

Art. 28.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego rozporządzenia traci moc ustawa z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346).

---

z 15 lutego Nr. 11 Rok 1936

Poz. 108. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1936 r. o ustaleniu na rok 1936 wykazu imiennego nieruchomości, podlegających wykupowi przymusowemu.

Poz. 109. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1936 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1937.

Poz. 110. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Poz. 111. Oświadczenie rządowe z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Australję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego z dnia 12 października 1929 r. oraz w sprawie uzupełnienia do poprzednich przystąpień terytorjów brytyjskich.

Poz. 112. Oświadczenie rządowe z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Danję dokumentu ratyfikacjnego międzynarodowej konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych z dnia 17 listopada 1921 r.

Poz. 113. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie przystąpienia Dominjonu Kanady do konwencji między Polską a Wielką Brytanją o postępowaniu w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Warszawie dnia 26 sierpnia 1931 r.

z 19 lutego Nr. 12 Rok 1936

Poz. 114. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 17 lutego Nr. 39 Rok 1936

Poz. 69. Uchwała Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Statut organizacyjny Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. („Monitor Polski" Nr. 148, poz. 185), zmienia się jak następuje:

1) § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Ministerstwo Przemysłu i Handlu dzieli się na 5 Departamentów: I Ogólny, II Górniczo-Hutniczy, III Przemysłowy, IV Handlowy, V Morski oraz Biuro Personalne, Biuro Wojskowe i Biuro Elektryfikacji.

Nadto Ministrowi Przemysłu i Handlu podlegają: Główny Urząd Miar, Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, Państwowy Instytut Geologiczny, Państwowy Instytut Eksportowy, Instytut Badania Konjunktur Gospodarczych i Cen oraz Kolegjum Górnicze.“;

2) § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Departament Ogólny obejmuje sprawy, związane z kierownictwem Ministerstwa, władz i urzędów podległych, sprawy nadzoru nad pracami ustawodawczemi oraz nad spółkami handlowemi, sprawy rejestracji karteli i występowania przed Sądem Kartelowym, sprawy związane z bużetowo-gospodarczą obsługą Ministerstwa i urzędów podległych, sprawy rejestrowania, zawodowego przysposobienia oraz organizacji zawodowych sił technicznych i handlowych, sprawy prasowe, sprawy reprezentacyjne, sprawy sekretarjatu osobistego Ministra i Podsekretarzy Stanu, sprawy bibljoteki, wydawnictw, składnicy akt i kancelarji Ministerstwa oraz sprawy nieobjęte zakresem działania innych jednostek organizacyjnych.“.

§ 2.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 70. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lutego 1936 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników Sądu Pracy oraz Sądu Okręgowego w Wilnie.

Poz. 71. Okólnik T. 22 Ministerstwa Skarbu z dnia 8 lutego 1936 r. L. D. IV. 2824/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1050 tar. celnej).

z 18 lutego Nr. 40 Rok 1936

Poz. 72. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 8 lutego 1936 r. L. D. IV. 854/3/36 w sprawie przywozu z Włoch oraz posiadłości włoskich środków płatniczych i papierów wartościowych.

z 19 lutego Nr. 41 Rok 1936

Poz. 73. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 lutego 1936 r. o utworzeniu Rady Portowej przy Urzędzie Morskim w Gdyni.

z 20 lutego Nr. 42 Rok 1936

Poz. 74. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 stycznia 1936 r. o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanji 1936/37 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Poz. 75. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 4 lutego 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 21 lutego Nr. 43 Rok 1936

Poz. 76. Okólnik T. 19 Ministerstwa Skarbu z dnia 31 stycznia 1936 r. L. D. IV. 2236/2/36 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 997 pp. 2 i 3 taryfy celnej).

Poz. 77. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 8 lutego 1936 r. o urzędach celnych, uprawnionych do odprawy przywożonych z zagranicy wytworów produkcji roślinnej.

Poz. 78. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 8 lutego 1936 r. w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych.

Poz. 79. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 lutego 1936 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze powiatu olkuskiego na rok służbowy 1936/37.

C.

Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

Wydawnictwa z zakresu spraw archiwalnych i kancelaryjnych.

W związku z zaleceniem w Nr. 10 Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. z r. 1935 G. Kaleńskiego „Brakowanie akt“ i St. Stosyka „Przepisy Kancelaryjne“ podaje się do wiadomości, iż nakładem Komisji wydawniczej Sekcji Archiwalnej Towarzystwa Miłośników Historji ukazały się dalsze wydawnictwa, a mianowicie:

Manteuffel Tadeusz — Wykaz akt,

Moraczewski Adam — Szycie akt,

Siewierski Wiesław — Rejestracja spraw i obieg akt w urzędach,

Stosyk Stefan — Przepisy o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej.

Ponadto Komisja wydała pracę z zakresu archiwalnego Ryszarda Przelaskowskiego p. t. „Program prac wewnętrznych w archiwach nowożytnych“.

Skład Główny Archiwum Oświecenia Publicznego w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście 26/28. Cena każdej broszury 1 złoty.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.